

Ábrahám Máté (10.d) – Látomás

Magamba révedvén,
Padon ücsörögve,
Rakni vágyom rendet
Búskomor fejembe'.

S milyen az ember, ha
Önmagába roskad?
Mint egy régi várrom,
Mely falról falra omlad.

S az összeomlás szélén,
Az' padon üldögélve,
A szebb élet reményén Borul
össze éltem.

Ábrahám Máté (10.d) – Jövőnk szózata

Hajdani füves pusztákon át vágató Szél
sodorja fáink leveleit mostan.
„Mit hozhat a jövő? Mily fagyos szellő
Vagy hurrikán jó?” ezen gondolkodtam.

Vajon mi lesz itt, ha majdan egyszer Kimúlik
az élet, mint kandalló tüze a téli
Fagyban? Vajon mi lesz? Kigyúl még valaha
A tűz, mely lángra lobbantja sokezek szívét, emlékit?

Eljő. Eljő a tűz lángja, mely végleg
Ki nem aludhat soha. Eljő majd, mint tél után
A nyári eső. S a zord télből nem
Marad más, csak egy enyhe kis szellő...